

Bulbophyllum roxburghii

Intian pyhän virran Gangesin suistomaalta löytyi keltakukkainen orkidea, jolle skotlantilainen William Roxburgh (1751–1815), Kalkutan kasvitieteellisen puutarhan johtaja ja Intian kasvillisuuden kartoittaja antoi nimen *Aerides radiata*. John Lindley siirsi 1830 lajin *Cirrhopetalum*-sukuun nimellä *C. roxburghii*, josta H.G. Reichenbach luokitteli lajin kuuluvaksi *Bulbophyllum*-sukuun 1861.

Bulbophyllum-sukuun on yhdistetty *Cirrhopetalum*- ja *Mastigion*-sukujen lajit, joten siihen kuuluu nykyään reilut 2000 lajia.

Bulbophyllum roxburghii on edelleen kiistanalainen: osa tutkijoista pitää sen synonyymiksi alennettua *B. sikkimenseä* edelleen omana lajinaan.

Bulbophyllum roxburghii kasvaa alueella, joka ulottuu Himalajan itärinteiltä Assamiin ja Bangladeshiin. Lajin kasvupaikkoja ovat trooppiset laaksot noin 300 metrin korkeudella merenpinnasta.

Kuvaus

Bulbophyllum roxburghii on helposti määstävä epifyytti. Sen varsimukula on siro, 1,5–2 senttiä korkea ja siihen kasvava lehti 5–8 senttiä korkea ja pari senttiä leveä. Kukintovarteen avautuu keväällä tai kesikesällä 5–12 tossumaista kukkaa tiukasti kehään ryhmittyneinä. Kukkien väri vaihtelee: se voi olla keltainen, lähes valkoinen, vaaleanpunainen tai tummanpunainen. Kukissa on selvä sienien tympäähkö tuoksu. Kukkiin myös erittyy tahmeaa ainetta, jonka tarkoituksena lienee saada pölyttäjä viipymään kukassa pitempään.

Kasvatus

Bulbophyllumit ovat epifyyttejä, joten niiden juuret eivät kestä seisovaa märkyyttä. Parasta olisi, jos juuret kastuisivat ja kuivataisivat päivittäin. Tällaiseen huolenpitoon harva meistä pystyy, joten sekä kasvin että hoitajan on tehtävä myönnytyksiä. Huokoiset palikat, joiden kosteutta voi säädellä sammaleen määrällä, reikäiset ruukut, rimakorit, ilmavat ruukut, joiden pohjalla on paksu salaojitus – kaikki keinot ovat luvallisia. Juurten hyvinvointi on tärkein asia.

Bulbophyllumien valontarve ei ole kovin suuri ja oikean tason löytää helposti. Myös

lämmön suhteen ne ovat useimmiten joustavia. Sen sijaan ilmankosteuden tulee olla suuri, joten ikkunalaudakasvatukseen ei luonnonlajeista oikein ole.

Bulbophyllum-suvun orkideat ovat erityisen herkkiä kemikaaleille, aivan tavallisetkin torjunta- ja ravinneaineet saattavat aiheuttaa niihin vioituksia.

Hankin oman kasvini 7–8 vuotta sitten Jouni Seppäsen Runebergin Kukasta, ja sitä on muutaman kerran jaettu. Kasvi on viihtynyt pohjoisikkunan edessä olevassa lasikossa, jossa on tavanomaiset loisteputket. Päivisin lasikon lämpö on lähellä 25 astetta, öisin viilenee reilusti alle 20 asteen. Ilmankosteus on 60–70 prosenttia. Kastelen palikalla olevan sammaleen märkeksi suihkupullolla noin kerran viikossa ja kerran kuukaudessa pyrin hoitamaan lasikon kasvit tarkemmin. **Teksti ja kuvat OILI PENTINSAARI**